

Čís. 12408.

Pro opoziční žalobu (§ 35 ex. ř.), opírající se o exekuční titul podle § 1 čís. 12 ex. ř. (rozhodnutí zemského úřadu o výplatě dvou třetin požitků obecnímu zaměstnanci až do konečného výsledku trestního řízení proti němu vedeného) jest pořad práva nepřipustný, třebaže se žalobním návrhem, by exekuce na žalobcovu pohledávku byla prohlášena za nepřipustnou, byl spojen další návrh, by částka poddlužníkem do soudní úschovy složená byla za souhlasu žalovaného vydána žalobci.

(Rozh. ze dne 2. března 1933; Rv I 2309/31.)

Žalovanému bylo pravoplatným usnesením obecní správní komise města L. v Čechách ze dne 9. prosince 1927 přiznáno vyplácení dvou třetin veškerých požitků jako městského úředníka až do konečného výsledku trestního řízení, jež se proti němu konalo. Žalovanému byla povolena exekuce proti městské obci L. zabavením pohledávky městské obce L. proti státu na přirážky proti Čsl. státu a pohledávky proti poštovnímu úřadu šekovému v Praze pro 8.418 Kč jako nedoplatek zadržovaného platu a příkázáním pohledávek těch k vybrání až do výše vymáhané pohledávky. Žalobou, o níž tu jde, domáhala se městská obec L. na žalovaném, by bylo uznáno právem, že nárok žalovaného z usnesení obecní správní komise města L. ze dne 9. prosince 1927, uplatněný návrhem na povolení exekuce ze dne 12. prosince 1929 ve výši 8.418 Kč s přísl. byl placením a exekučním zabavením platu žalované strany až na částku 2.100 Kč s útratami zrušen s tím, by žalovaný byl uznán povinným svoliti k tomu, by 7.280 Kč složených poddlužníkem poštovním šekovým úřadem v Praze k soudu, bylo vyplaceno žalobkyni, pokud přesahují 2.100 Kč s útratami. V žalobě uváděla žalobkyně, že žalovanému přísluší snížený měsíční plat 1019 Kč, jen do 23. března 1929, poněvadž usnesením z tohoto dne byl žalovaný ze služeb městské obce L. propuštěn, dále, že i bez zřetele k zániku platební povinnosti města L. proti žalovanému dnem 23. března 1929 byl případný nárok žalovaného na zaopatřovací plat až do 31. prosince 1929 zrušen placením po případě soudním zabavením až na částku 2100 Kč, poněvadž na plat žalovaného byly již od počátku roku 1928 vedeny exekuce, takže může za léta 1928—1929 požadovati jen existenční minimum 12.000 Kč, na kterouž částku bylo žalovanému celkem 9.900 Kč před povolením exekuce přímo vyplaceno. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly.

Nejvyšší soud k dovolání žalobkyně zrušil rozsudky obou nižších soudů i s předchozím řízením a odmítl žalobu.

D ů v o d y:

Jde zřejmě o žalobu opoziční podle § 35 ex. ř., kterou žalující obec vznesla za exekučního řízení námitku, že nárok, pro který byla žalovanému proti ní povolena exekuce usnesením okresního soudu v H. ze dne 14. prosince 1929, zanikl po vzniku exekučního titulu, pokud převyšuje 2.100 Kč s útratami, zaplacením pokud se týče exekučním zabavením pro věřitele žalovaného. Na této povaze žaloby nic nemění, že k za-

lobní žádosti o uznání zániku exekučně dobývaného nároku připojila žalobkyně také ještě návrh, by žalovaný byl uznán povinným svoliti k tomu, by částka 7.280 Kč s přísl., složená poddlužníkem poštovním úřadem šekovým v Praze u okresního soudu v H. byla vyplacena žalující obci, pokud přesahuje částku 2.100 Kč s útratami, neboť tento další návrh není samostatný, nýbrž jest pouhým důsledkem žalobní žádosti o uznání, že vymáhaný nárok žalovaného zanikl, a jest na ní závislý, takže pro rozhodnutí o něm jest předurčujícím rozhodnutí o námitkách žalující obce proti nároku žalovaným vymáhanému. Exekučním titulem bylo v tomto případě rozhodnutí zemského úřadu v Praze ze dne 22. dubna 1929 o výplatě dvou třetin požitků žalovanému až do konečného výsledku trestního řízení proti němu vedeného. Jde tudíž o exekuční titul podle § 1 čís. 12 ex. ř. Podle poslední věty druhého odstavce § 35 ex. ř. jest námitky proti nároku, který se opírá o exekuční titul uvedený v § 1 čís. 12 ex. ř., podati u úřadu správního, od něhož vyšel exekuční titul, nikoliv u soudu. Nižší soudy tudíž jednaly a rozhodovaly o věci nepatřící na pořad práva (viz rozhodnutí čís. 11.174 sb. n. s.). Rozsudky obou nižších soudů i s předcházejícím řízením trpí tudíž zmatečností podle § 477 čís. 6 c. ř. s., která sice nebyla vytýkána, k níž však jest podle § 42 první odstavce j. n. přihlížeti z úřadu v každém období rozepře. O tomto důvodu zmatečnosti nebylo dosud rozhodováno, takže tu nepřichází v úvahu ustanovení třetího odstavce § 42 j. n.

Čís. 12409.

Pronajímatel není oprávněn domáhati se vyklizení bytu na třetí osobě, již vzal nájemník k sobě do bytu.

(Rozh. ze dne 2. března 1933, Rv I 245/33.)

Pronajímatel bytu, jež měla najatý Mina T-ová, domáhal se vyklizení bytu na žalovaném, zeti Miny T-ové, jehož nájemnice přijala do bytu. Oba nižší soudy žalobu zamítly, odvolací soud z těchto důvodů: Jde o žalobu záporní podle § 523 obč. zák., jež má vlastníka chrániti před jakýmkoliv zásahem do jeho vlastnictví. Do vlastnictví žalobcova prý zasahuje žalovaný. Žalobce opírá žalobu o to, že nájemnice Mina T-ová přijala žalovaného do bytu, ač nebyla oprávněna bez svolení majitele domu dávatí části bytu do podnájmu, aniž byt bez písemného svolení majitele domu postupovati jiným. V tomto směru jest jen nájemnice v právním poměru k žalobci (§ 1090 obč. zák.), jen ona zodpovídá za jednání proti svým povinnostem (§ 1098 obč. zák.). Žalovaný není v právním poměru k žalobci. Žalobce mohl by žalovaného s úspěchem žalovati jen, kdyby jeho právo nějak porušoval, do jeho vlastnického práva zasahoval, kdyby bez právního důvodu vykonával část žalobcova práva. Tomu však není tak. Žalovaný používá bytu, jež žalobce pronajal Mině T-ové, odvozuje toto své právo od nájemního práva Miny T-ové a dovolává se na právo bydlení příslušející jeho podpronajímatelce. Nelze tedy říci, že nemá vů-